

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 28. lipnja 2017. [\[Multimedia\]](#)

Nada – snaga mučenikâ (usp. Mt 10, 16-17.21-22)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo razmišljati o kršćanskoj nadi kao snazi mučenikâ. Kad Isus u Evanđelju šalje učenike u misiju ne zavarava ih obmanama o lakom uspjehu; naprotiv, upozorava ih jasno da naviještanje Božjeg kraljevstva uvijek sa sobom nosi protivljenje. I koristi čak jedan ekstremni izraz: "Svi će vas zamrziti – mrziti – zbog imena moga" (Mt 10, 22). Kršćani ljube, ali nisu uvijek ljubljeni. Od samog početka Isus stavlja pred nas ovu stvarnost: u većoj ili manjoj mjeri ispovijedanje vjere se odvija u ozračju neprijateljstva. Kršćani su muškarci i žene koji "plivaju protiv struje". To je normalno, jer je svijet označen grijehom, koji se očituje u različitim oblicima sebičnosti i nepravde, onaj pak tko slijedi Krista hodi u suprotnom pravcu, ne iz polemičkog duha, nego iz vjernosti logici Kraljevstva Božjega, koja je logika nade, i pretače se u načinu života utemeljenom na Isusovim uputama.

A prva među njima je siromaštvo. Kad Isus šalje svoje učenike, čini se da više vodi računa o tome da ih "razodjene" nego "odjene"! Naime, kršćanin koji nije ponizan i siromašan, nenavezan na bogatstva i moć, iznad svega nenavezan na sebe, ne nalikuje na Isusa. Kršćanin prolazi svoj put u ovome svijetu s onim što mu je bitno na tome putu, ali sa srcem punim ljubavi. Pravi poraz za njega ili nju je pasti u iskušenje osvete ili nasilja, vraćajući zlo za zlo. Isus nam kaže: "ja vas šaljem kao ovce među vukove" (Mt 10, 16). Bez oštih riječi, bez kandži, bez oružja. Kršćanin radije mora biti razborit, ponekad čak i lukav: to su kreposti prihvaćene evanđeoskom logikom. Ali nikada nasilan. Da bismo porazili zlo, ne možemo koristiti sredstva zla.

Kršćaninova jedina snaga je evanđelje. U vremenima teškoće, mora se vjerovati da je Isus pred nama, i da ne prestaje pratiti svoje učenike. Progoni ne proturječe evanđelju, nego su njegov sastavni dio: ako su progonili našeg Učitelja, kako se možemo nadati da ćemo mi biti pošteđeni te borbe? Ali ni usred najvećih nemira kršćanin ne smije izgubiti nadu i misliti da je napušten. Isus umiruje svoje riječima: "A vama su i vlasi na glavi sve izbrojene" (Mt 10, 30). Kao da time želi reći da nikakva trpljenja, pa ni ona najmanja, nisu skrivena Božjim očima. Bog vidi, i sigurno štiti; i

donijet će svoj spas. Postoji među nama netko tko je jači od zla, jači od mafija, od mračnih nauma, od onih koji zarađuju na koži očajnika, koji druge nasilnički tlače... Netko tko uvijek sluša glas Ablove krvi koji se uzdiže sa zemlje.

Kršćani se moraju dakle uvijek nalaziti na "drugoj strani" svijeta, onoj koju je izabrao Bog: ne progonitelji, već progonjeni; ne naduti, već krotki; ne prodavači magle, već oni koji se pokoravaju istini; ne lašci, već istinoljubivi.

Ta vjernost Isusovu stilu, koji je stil nade, sve do smrti, prvi su kršćani nazivali prelijepim imenom: "mučeništvo", što znači "svjedočanstvo". Postojale su brojne druge mogućnosti koje im je nudio rječnik: to se moglo se nazvati herojstvom, samoprijegorom, žrtvovanjem samoga sebe. No prvi su kršćani za to upotrijebili naziv koji odiše učeništvom. Mučenici ne žive za sebe, ne bore se zato da potvrde vlastite ideje te prihvaćaju smrt jedino iz vjernosti evanđelju. Međutim, mučeništvo nije najviši ideal kršćanskoga života, jer iznad toga je ljubav, to jest ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. To na prelijep način izražava apostol Pavao u hvalospjevu ljubavi, shvaćenom kao ljubav prema Bogu i prema bližnjemu: "I kad bih razdao sav svoj imetak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao – ništa mi ne bi koristilo" (1 Kor 13, 3). Kršćanima je odbojna ideja da se atentatore samoubojice može nazivati "mučenicima": u načinu na koji su oni skončali život nema ništa što bi se moglo usporediti sa stavom djece Božje.

Čitajući izvještaje o tolikim mučenicima iz prošlosti i sadašnjosti – a danas ih ima više nego u prvim vremenima – ostajemo ponekad zadivljeni snagom kojom su se suočili s nevoljama. Ta snaga je znak velike nade koja ih je nadahnjivala: postojane nade da ih ništa i nitko ne može odijeliti od Božje ljubavi koja nam je darovana u Isusu Kristu (usp. Rim 8, 38-39).

Neka nam Bog uvijek daje snagu da budemo njegovi svjedoci, neka nam udijeli da živimo kršćansku nadu iznad svega u skrovitom mučeništvu ispunjavanja s ljubavlju i ispravno svojih svakodnevnih dužnosti. Hvala!